

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń i Reasekuracji "W." S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odrzuca skargę kasacyjną powoda w części zaskarżającej
oddalenie apelacji pozwanego,
- 2) odmawia przyjęcia skargi w pozostałej części do rozpoznania,
- 3) nie obciąża powoda kosztami postępowania na rzecz
pozwanego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 maja 2019 r. Sąd Okręgowy w P. zasądził od pozwanego Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji „W.” S.A. w W. na rzecz powoda J.G. zadośćuczynienie w kwocie 170 000 zł z ustawowymi odsetkami, oddalając powództwo w pozostałej części. Wyrokiem z dnia 25 lutego 2021 r. Sąd

Apelacyjny w (...) oddalił apelacje obu stron od tego orzeczenia. Powód wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o przyjęcie do jej rozpoznania na przyczynach kasacyjnych objętych art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powód wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona ze względu na kwalifikowane naruszenie art.445 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 448 k.c. przez przyznanie powodowi oczywiście zaniżonego zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną wypadkiem komunikacyjnym, które, w ocenie powoda, powinno być wyższe o kwotę 400.000 zł.

Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia i studiowania akt sprawy, wadliwości wykładni prawa materialnego lub procesowego lub oczywiście błędnej subsumcji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08,

niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” skargi w przedstawionym rozumieniu, czego nie może łączyć z subiektywnym odczuciem, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście niezasadne lub niesprawiedliwe (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.). Zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., nr 13, poz. 230).

Powód nie wykazał tak rozumianej oczywistości skargi kasacyjnej, która koncentruje się na kwestionowaniu oceny prawnej ustalonych faktów, świadczących o tym, że powód jadący motocyklem w terenie zabudowanym z prędkością 80-100 km/h przyczynił się do skutków wypadku spowodowanego przez kierowcę samochodu ciężarowego, który wyjechał z drogi podporządkowanej na drogę, którą poruszał się powód. Sąd Apelacyjny wyjaśnił z jakich przyczyn ocenił stopień tego przyczynienia się na 30% (a nie na 50%, jak postulował pozwany ubezpieczyciel) oraz z jakich przyczyn zadośćuczynienie, uwzględniające zakres krzywdy, cierpień fizycznych i psychicznych powoda oraz skutki tego wypadku, powinno wynieść 300 000 zł. Biorąc pod uwagę zakres tego przyczynienia się powoda oraz kwoty już przez niego otrzymane Sąd drugiej instancji zaakceptował zasądzoną kwotę 170 000 zł. jako „odpowiednią sumę”. Skargę kasacyjną trudno zatem uznać za oczywiście zasadną, stąd orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną powoda w zakresie odnoszącym się do wyroku Sądu Apelacyjnego oddalającego apelację pozwanego, albowiem w tym zakresie powód nie doznał pokrzywdzenia wskazanym orzeczeniem i nie ma interesu prawnego w jego zaskarżeniu. Skarga kasacyjna powoda jest zatem w tej części niedopuszczalna (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

